

Truggevunnen.

Oonze jongste dochter Carlijn is met heur 30 jaor al lange volwassen en al twaalf jaor de deure uut, maor nog niet zo lange leden bekende ze dat ze in berre nog aal Gerdien under heur kussen hef liggen.

“Is die der nog dan?”

Dat kun ik mij haost niet veurstellen.

Toen ze op kamers gung was Gerdien al verworden tot een zielig bultie textiel. Het was vanof dat ze drie maonden was Carlijns favoriete slaopknuffel. Der zat een rammeltie in wat oons vrogger op de camping altied uut de slaop heul toen ze nog bij oons in de caravan sleup.

“Kan dat knuffelbiest niet weg?” vreug Gerard “Ik krieg wat van dat gerammel 's nachts...” Maor zunder dat rammelding deu Carlijn gien oog dicht en dan wij ok niet vanzölf. Wij wenden der wel an.

Zo nou en dan mus Gerdien in de was.

Dat much netuurlijk niet van Carlijn, maor daorin was ik onverbiddelijk: as ik vun dat het ding te veul stunk, dan dreide het even met de lichtbonte was met. Dan zat Carlijn op heur kneigies veur het glas van de wasmechiene te kieken en wanneer ze een arm of een oor veurbij zag kommen reup ze; “JAAAH!” Toen de buutenkaante zo sleets weur dat de witte vulling der uut puulde maakte ik veur Gerdien een nei jassie: toen kun ze der weer even tegen.

Gerdien is een poossie kwiet west toen Carlijn 5 jaor was. Dat was drama in 't kwadraot. Het ding was zomaor weg en wij können het echt nargens vinden. Diep verdriet bij Carlijn en grote slaopprobemen.

We hadden wel een vervangend knuffeltie met net zu'n rammeltie der in, maor het bleef behelpen.

Een week of tiene was Gerdien onvindbaar.

Wij bleven netuurlijk wel zuken en op een maandag, toen ik de bovenboel deur, gung ik met zu'n lang bösseltie achter de verwarming langes, waar ik stuitte op weerstand. Daor zat Gerdien tussen de mure en de verwarming klemd.

Waarschijnlijk daor verstoppt deur een vriendinnegie tiedens een spellegie waar ze bij weg roepen waren.

Carlijn was op dat moment op schoele.

Ik heb Gerdien inpakt in cadeaupapier en toen ik heur uut schoele ophaald haar zee ik dat ik een kedogie veur heur haar.

Wat haar ik verwacht?

Dat ze hielemaol uut heur dak zol gaon van bliedschap.

Wat gebeurde?

Ze pakte het uut, drukte het liefdevol tegen zich an en zee hiel zachies: “Ik heb jou zo gemist....” zuchtte een keer diep en bleef vervolgens stil en

zielsgelukkig met Gerdien zitten.

Na een paar seconden dreide ze zöch umme naor mij, haalde huur duum uut de mond en vreug: "Waar was ze nou?"

Dit tafereeltie heb ik destied vastlegd met de videocamera.

As ik het truggekiek ontroert het mij aal weer.

Van al het soms dure speulgoed wat het kiend in heur leven kregen hef, was het versleten en kapotvertroetelde knuffeltie heur grootste schat.